

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa G. K.
przeciwko Bankowi [...] S.A. w W.
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. akt VI ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna wobec tego, że przysługuje od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zakres a jej podstawowym celem jest zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie. Publicznoprawny charakter skargi powoduje, że Sąd Najwyższy dokonując, w ramach przesądu, oceny skargi, bada jedynie czy wystąpiły ustawowe przesłanki przyjęcia jej do rozpoznania, to jest czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, czy istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, czy zachodzi nieważność postępowania lub czy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 1- 4 k.p.c.).

Powód we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. to jest oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tej przesłance wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Stopień wadliwości orzeczenia musi więc uprawniać do oceny, że skarżone orzeczenie jest bezprawne. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania należy zawrzeć wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się „oczywistość” naruszenia prawa.

Skarżący oczywistą zasadność skargi kasacyjnej uzasadnił twierdzeniem, że Sąd zaniechał przeprowadzenia wskazanych w pozwie dowodów dla ustalenia prawidłowej daty wymagalności dochodzonej wierzytelności. Biorąc pod uwagę, że obowiązek dbania o własne interesy obarcza w procesie stronę a w okolicznościach sprawy skarżący miał ku temu wystarczający czas zważywszy, że kwestia daty wymagalności roszczenia była przedmiotem dwukrotnego badania przez sąd drugiej instancji, nie można w zaniechaniu przeprowadzenia przez Sąd

dowodów, w niejasny sposób powołanych w pozwie, dopatrywać się takiego naruszenia przepisów, które uzasadniałyby wniosek o bezprawności zaskarżonego orzeczenia.

Należy nadto wskazać, że na stronie 6 skargi kasacyjnej wyraźnie wyszczególniono, iż dochodzona wierzytelność stała się wymagalna z dniem 26 października 2011 r. a nie, jak przyjął Sąd Apelacyjny, z dniem 6 sierpnia 2012 r., na co, zdaniem skarżącego, wskazują dowody, których nieprzeprowadzenie zarzuca w skardze. Takie jednoznaczne stanowisko skarżącego usprawiedliwia uczynienie uwagi, że w tej sytuacji wyrok Sądu Apelacyjnego, zaskarżony w całości, jest prawidłowy w części oddalającej powództwo o odsetki od kwoty 195.802 zł za okres od 12 marca 2008 r. do 25 października 2011 r., czyli w zakresie kwoty 89.964,31 zł (i w części zasądzającej tę kwotę - punkt III. wyroku Sądu Apelacyjnego), a wadliwy w części oddalającej powództwo o zasądzenie odsetek od kwoty 195.802 zł za okres od 26 października 2011 r. do dnia 5 sierpnia 2012 r., czyli co kwoty 19.805, 51 zł (i punkt III. wyroku Sądu Apelacyjnego). Skarga kasacyjna, mimo że jak wskazano, zaskarża wyrok w całości, nie zawiera uzasadnienia podstaw kasacyjnych w zakresie kwoty 89.964, 31 zł (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.), natomiast w zakresie kwoty 19.805, 51 zł mamy do czynienia z wartością przedmiotu zaskarżenia poniżej progu ustawowego (art. 398 § 1 k.p.c., por. też uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 21 października 1997 r., III ZP 16/97, OSNAPiUS 1998, nr 7, poz. 204).

Z przedstawionych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i § 2 pkt 6 oraz § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800) ze zmianą wynikającą z przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2016 r., poz.1668).

aw
aj